

Salmevagt.

(3. M. Hansen).
(Sluttet.)

Saa vaagn da op, min Sjæl, bryd ud
Med Lovsangstro, og pris din Gud,
Din Staber og Genløser,
Som jaa til dig i Naade ned
Og over os sin Kærlighed
Med Trøstere udsjeler!

6. Sang ved festsælelige Sammenkomster.

Selvfolgelig synes der ved Gudstjenester og kristelige Foranstaltninger i Kirker, Huse og Stove; men Sengen bør ogsaa tages i Brug ved de kristnes festsælelige Sammenkomster. Man synger ikke hele Tiden, naar man er i Selskab; det er godt, at den ene kan glæde og opbygge den anden ved kristelig Samtale, som der staar i det gamle, skønne Sprog hos Profeten: „Da samtalede og de, som frøgtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Aft derpaa og hørte det, og der blev frebet for hans Ansigt en Ihusommelsebog om dem, som frøgtede Herren og tænkte paa hans Naam“ (Mal. 3, 16). Men at stifte fra Samtale til Sang, kan være bederværende og opbyggeligt. Der maa bruges kristelig Takt ogsaa ved en saadan Lejlighed. Begynd ikke at synge paa en saadan Maade og til en saadan Tid, at den gode Tone forsvinder, og især bør det jo være Husherren eller Husmoderen eller Hødensgæsten, der anfører til at synge. Men naar alt gaar „sømmeligt og med Orden“, da er det udmærket at synge ved festsælelige Sammenkomster; kristelig Sang hjælper til at sætte det rette Præg paa Selskabet, paa Samfundslivet. En Forfatter siger: „Den hjertelige Sang er gaaet tabt, der finder sit Udtryk i Ord som disse: „Jeg synger, som Fuglen synger“, det vil sige; som jeg har Stemme til. Derved fordrer man nogen til at synge, saa har den ene ingen Nøder; den anden har vel Nøder, men kan ikke Tæske; den tredje har begge Dele, men drister sig ikke til at synge, fordi „der er mange, som kunne gøre det langt bedre“, hvad heller ingen betvivler“. Saadant „Trækteri“ kommer tit frem, naar der skal synges ved festsælelige Sammenkomster. Paa paa, at Sengen ikke derved ødelægges eller maatte helt lukkes ude. Lad Egetræthed og Hjertelighed beherske Stemningen, da vil det ikke være vanskeligt at komme til at synge. Kunnskap er helt overflødig, hvor der er Tale om opbyggelig Sang ved en festsælelig Sammenkomst. Hjertelig, ren og god Sang er Sagen, det er det hele, der tiltrænges.

Smaaflugts Sang, vor Herre fortaar,
Han sender hver Sjæl i sit Hæj;
De fattiges Lovsang, han ikke fortaar,
Hans her, hvad de maaltse Støbninger alle vil sige.
O ser du ogsaa, da fere taar,
Du hører vor Hæj i din Himmell.

7. Sang ved forskellige Lejligheder.

Det er godt at synge i Trængsels- og Tristheds Dage. Jesus sang, kort før han gik til Gethsemane at lide og til Golgatha for at dø for os. Manges en lænende Kristen er bleven bestrøet i Kampens Dage ved at løfte sit Hjerte til Gud i Sang. Og det er muligt, at mangen en ansægt og bekmæret Sjæl funde synge sin Ansægtelse og Betyrning bort. En Salme, en kristelig Sang, kan ofte indeholde den Soltraale fra Himmelfølen, som den ansægtede Sjæl behøver til Trøst og Lægdom. Og Broxtons Salmebog „Troens rare Klenodie“ kan ikke anbefales for varmt til Brug for de ansægtede og bekmærede. En gammel troende Mand, jeg sender godt, sagde engang: „Naar jeg pines af Ansægtelse og Dødel, gaa er der kun to Opbyggelsesfægs foruden Bibelen, som jeg kan benytte mig af, nemlig Broxtons Salmebog og Luthers Hus-pøffille.“

Naar du gør Husbesøg, er det godt at synge nogle Vers. Ofte kan Sengen aabne Hjertet, som ellers holdes lukkede. Men „sald ikke med Tøren ind i Huset“. Vær ikke nidker uden Forstand, men lad din kristelige Sans vise dig, naar det er Tid at synge, og hvor meget du skal synge, at du ikke — tværtimod din Hensigt — skal gøre Fortræd med din Sang. En Sang ved Sygelejet kan ogsaa gøre Gavn. Maafe er der en særlig Sang, som den syge ønsker sunget. Men derfor du har en kraftig Stemme, da dæmp den noget, naar du skal synge ved et Sygeleje, at du ikke ved den stærke Sang skal gøre den syge mere syg.

Det er heller ikke ilde at synge, naar man er paa Rejse. Funder fortæller om Pilegrimmene, som have fundet Læstænde ved at synge under Rejsen og om andre gode Resultater. Den skønne Salme „Deilig er Jorden“ er en gammel Rejse- og Pilegrimsalme, som blev sunget allerede i Jordalafarerne Dage, i Korstogens Tid. Og Davids 84 Salme er en Rejsealme. Den blev sunget af de festsælelige, som drog op til de store Fester i Herrens Tempel i Jerusalem.

8. Sangens Magt.

Der er underlige Kræfter i hellig Sang til at kalde de gode Bevægelser frem i Menneskebryst. Ja, hvem lærer til fulde Sangens Indflydelse! Derfor blev den spanske Munk om Luthers Salmer: „Det er et stort Under, hvor duv Rod disse Salmer have faaet, som komme i Rængde fra Luthers Værksted, og nu synges de i alle Huse, Værksteder, paa Torve, Gader og paa Landevejene.“ O, hvor ofte har Sengen i Kirken og uden for Kirken bragt Rod og Hulpalelse til Menneskens Værn! Engang gik Melanton paa Gaden i Weimar. Han var fornyet og mobil. Da sang en lille Pige paa Gaden: „Vor Gud han er saa fast en Borg“. Melanton, som hørte Salmen, sagde: „Syn videre, mit Barn! du ved ikke, hvis Hjerte du trøster“. — En gammel, troende Mand fortæller, at han blev balt op af sin Syndesøl ved at høre Sengen „Jesus er min Hæj i det tørre Land, en Tilflugt i Stormens Tid“, sunget. Han blev urolig derved og gik om Aftenen hen at høre Guds Ord og sit Fred i sit Hjerte. — Da Dampskibet „Seavanhata“ kom i Strand ude paa det store Hav, var der en kristelig Sanger fra Amerika om Bord. Mange af de rejssende sømmede omkring det brændende Stib paa deres Redningsbøjer; flere vare dødsstrætte og nær ved at

synke. Da stemte Sangeren og hans Hustru: „Klippe, du som brast for mig“, og Salmen og Tonerne bragte nye Kræfter til de trætte. De anstrenge sig for at lytte til Sengen og sang selv med, og imidlertid kom Redningsbaaden og tog dem op. — En af de faa, som blev reddet, da Damperen „Stella“ gik under i „Kanalen“, fortæller i et Bøstenblad, at Baaden, han kom fra det sydlende Stib i, havde ingen Anker, og de drev hjælpeløse omkring paa de fraadende Bølger i den mørke Nat. En Dame sang flere Salmer og holdt derved Modet oppe hos sig selv og de andre. En Dampbaad som sejlsende. Mandslaget hørte Tonerne, sejlsede efter dem, fandt Baaden og alle i den blev reddede.

At lignende Beretninger findes der mange. Lidet er rigt paa Eksempler paa Sangens gode Indflydelse til Vælfæle, Trøst og Opmuntring. Mange Skibbrudne, synkende Mennesker ere blevne reddede ved Sangens Magt. Derfor syng, du Kristne! Det gaar dig selv, det kan gaarne andre! Hans Thomsen siger følgende gode Ord om Sang i Fortællingen til sin Salmebog:

„Günstige, fromme Kristne! Eder tilstræber og Rænter jeg denne Bog, bedende, at I den vilde tage til Takke og bruge den stiftelig og gudfrugtelig i eders Kirker, Stoler og Huse: 1) til at ære, love og prise Gud med saadanne gudelige Lovsange; 2) til at lære, forfremme og bebare hermed Guds Ord iblandt eder; fordi Rim og Sang læres snart og med Lyst og kan bedst ihuømmes; om aabenbar Prædiken end blev forbyden, om alle gode evangeliske Bøger blev brændte og sønderrivne, dog kan den Forstand, som ved gudelige Viser er indgroet i Hjertet, ikke saa snart bortrykkes; 3) til at opvække eller selv til større Benitente, Gudelighed og Hlittighed i Bønnen; 4) til at forbringe Sorg af et forrigtfuldt Hjerte og bekomme aandelig Glæde og Trøst i Livs og Døds Nød; 5) til at belænde Gud aabenbarlig for alle Mennesker, for Engle og Hæjle; 6) til at opvække eders Børn og unge Folk til ogsaa at lende og prise Gud; 7) til at løfte Guds hellige Engle til eder, og til at bortdrive de onde Aander og Djævel fra eder, naar I synge gudfrugtelig og af et trofast Hjerte; 8) til at forbringe og aflægge hermed hine slæmme papistiske Sange, Vølediser og andre forføngelige og forføngelige Viser, som nu desværre alle Begne bruges af lærde Mennesker, hvilke Gud vissefelig straffe vil. Summa: til at forfremme Jesu Kristi Rige, hvilket hermed alene søges.“

9. Sang og Sundhed.

Sengen har Indflydelse ikke blot paa Menneskets Sjæl og Sind, men ogsaa paa Legemet. Ved den dybe og faste Indaaending, som Sengen medfører, sættes Bughulens Organer i en nøtlig Bevægelse, der hjælper Fordøjelsen og Blodtilførselen. Sengen fremfunder Blodomløbet, styrker Musklerne og daavirer i Sædelehed Andedrættet. Det dybe Andedrag, som fremkaldes ved Sang, udbider Vætskassen, ventilere Lungerne og giver Lungewegets elastiske Træde en gavnlig Bevægelse. Den yngende formaar i høj Grad at forøge Luftmængden, som Lungerne indtage ved Andedrættet. Ved det færdvante forte Andedrætt modtages Lungerne blot omkring ved en Sjetteedel af den Luftmængde, de kunne rumme, naar der aanded rigtig dybt. Væger, som særlig studere Lungesygdomme hos Mennesket, sige, at det er sjælden, at nogen, som synger meget, faar Læring. Sengen paavirer ogsaa Nerveapparatet paa en god Maade. Kort sagt: Sengen er en Art Gymnastik, der er hellig for Måde, Hjerte, Lunger, Nerver, Muskler, Humpret, ja hele den menneskelige Organisme og for hele vort Væfensindende. Den har styrkende, forblende og opdragende Betydning for baade Høje og smaa, unge og gamle, Mænd og Kvinder, høje og lave. Sengen hjælper til at danne en sund Sjæl. Og ligesom Luther siger: „Lad os byde Fru M u s s i c a ind i vore Hjem“, kunne vi sige: „Lad os ogsaa fende Sang i Indbydelse“.

Er kan peges paa den danske Digter St. St. Mlicher. Han var ivagelig som Barn og ung Menneske, og hans Svagbed tog til ved en usforstlig Vadning, hvorved han paadrog sig en meget stærk Forfølelse, der gav hans Hælbred et svært Anel. Han var af Vægerne opgjort som uheldbredelig bruyfug og blev betraget som Dødens firske Bytte. Men Mlicher blev helbredet ved en Kur, han selv foretog. Ved ltblig Bevægelse i den friske Luft og ved Hlittetilpil for at styrke Lungerne, overbåndt han Sygdommen, og døde 66 Aar gammel (1848). Viders Hlittetilpil havde en god Indflydelse paa hans Lunger, og Sang kan utvivlsomt have en lignende Indflydelse. Spig derfor ogsaa for Sundhedens Skyld!

10. Sang i Himmelen.

Det hedder i Salmen: „Tro og Haab forgaar; men Kærlighed bestaar“. Sengen er som Kærligheden: den varer evigt. I Himmelen skulle vi ikke have Daad som her paa Jorden, holde Næddere her, eller høre Prædiken som her, men vi skulle synge, synge for evigt. De løbte fra Jorden synge med forklarede Lunger Rose og Lammets Sang. Englenes og de saliges Sange blande sig med hjerende for Guds og for Lammets Trone. „Og en Hæj udgik fra Tronen, som sagde: Ioder vor Gud, alle hans Tjener og I, som frygte ham, baade de smaa og de høje. Og jeg hørte som en stor Stares Hæj og som mange Banded Lyd og som stærke Røddernes Lyd, som sagde: Halleluja! jordi Herren, Gud, den Almægtige har antaget Riget. Lader os glæde og frede os og give ham Heren; thi Lammets Værlup er kommen, og hans Brud har smilket sig!“ (Aab. 19, 6, 7). „Og de sang en ny Sang, sigende: du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet og med dit Blod har løst os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. Og du har gjort os til Konger og Præker for vor Gud, og vi skulle regere over Jorden“ (Aab. 5, 9, 10). O, hvilken Sang! Den himmelske Lovsang har rigere Tøner end den skønne Lovsang paa Jorden. I dette himmelske Lovsangstor skulle alle de frelse synge for evigt. „Elet ingen er saa ringe, han finder jo sin Plads“. Broder og Søster! lad os opløse vore Dine med Frimodighed; vor fuldlomne Forskning hunder til. Lad os synge her, fordi vi skulle synge bisæt. Der skal Lovsangen klinge bedre, naar vi faa „Engletungen fat“.

Der dig synge Lov og Værl
Af Menneskers og Engles Værl
Fra Evigheds til Evigheds
Hvor Guds Trones Straaler klinge,
Hvor blomster vides Tra derinde
I Værlslets Herlighed!
Hvad inter De jaa,
Hvad Tanken er tan naa,
Der vi linge,
Nu Jorden farvel!
Stig højt, min Sjæl!
Følg Jesus ind til Livens Værl!

For Ungdommen.

„Gud velsignede den syvende Dag.“

(1. Mos. 2, 3).

Det er vaafaldende, at mange jødiske Lærere i deres Religionsundervisning endnu bruger det samme Billedsprog, som allerede møder os i vor Frelses Egnelser. Som et Eksempel her paa skal vi meddele følgende Egnelse, som en jødisk Rabbiner i Schweiz, nylig har fremfat i en af sine Taler: „En Mand havde syv Sønner, af hvilke de seks ældste var meget dygtige Vævere. Fra Morgen til Aften arbejdede de under Tilsyn af deres Fader, som tillige var deres Læremester, og fra Tid til anden solgte deres Væver det smulle Læred paa Torvet, hvorved der indbandedes saa mange Penge om Aaret, at den hele Familie rigeligt kunde leve deraf. Den yngste af Sønerne, den lille Benjamin, var helt forskellig fra sine Brødre. Han yndede ikke Arbejde med Haanden, men sad helt alene foran en stor Væg, der indeholdt Fortællingerne om Moses og andre Hæste og Profeter i Israel; men hver Gang han havde læst noget rigtig smukt, som han, fuld af Begejstning, ind paa Væksfiedet og fortalte det for Brødrene, som hørte til med Glæde. Naar han ikke læste, gav han ofte sin glade Sindstemning Ud i Sang, som lød rundt omkring i Huset; ogsaa herved opløbte han sine Brødre og gav dem godt Mod til Arbejde. Men Menneskene bliver med Tiden fede selv af de bedste Ting. Saaledes gik det ogsaa de seks Brødre. Lidt efter lidt blev de slæmme paa Benjamin, fordi han aldrig arbejdede, og en Dag kom deres Utilfredsbed til Udbrud i en heftig Samtale om deres Broder. De beregnede, at naar Benjamin ogsaa sad paa Væverstolen, vilde de alle have det bedre, og Familien med mindre Møje tjene flere Penge. Disse deres Tanker fremfattede de for deres Fader, men han blev meget bedrøvet deraf. „Hvorfor“, spurgte han, „ville I have Benjamin til at arbejde? Hans Hænder er alt for svage til at styre Væverstøtten. Gud har bestemt ham til andre Ting og givet ham Hjerte til at fortælle de smukke Fortællinger og en dejlig Stemme, som kan berede Glæde i Huset og forjæde eder Arbejde.“

Men Brødrene vilde ikke høre derpaa. De tænkte desuden, at Benjamin jo godt kunde blive ved at fortælle og synge for dem, fordi han tog Del i Arbejdet. Faderen maatte til sidst gaa ind paa deres Forslangende. Der blev nu købt en lille Væverstol til Benjamin, som uden at knurre, men meget bekvæmt, satte sig til at arbejde. Efter en Stunds Forløb opfordrede man ham til at synge; han forsøgte det, men hans Stemme lød saa bedrøvelig, at man hold ham at tie stille. Han forsøgte ogsaa at fortælle en Historie, men kunde ikke fuldføre den. I Huset blev Stemningen mere og mere trist, og ikke saa sjældent afbrødes Arbejdet af Stændier og onde Ord. Omjorder nærmede den Dag sig igen, da det vævede Læred skulle sælges paa Torvet. Aftenen forud kom hver af Brødrene med sin Del, ogsaa Benjamin med en lille Kulle, ind til Møderen, som maatte og undersøgte deres Arbejde.

„Men Børn dog“, udbrød hun til sidst, „hvoreledes hænger det sammen? I var jo syv til at arbejde og har mindre Læred end ellers. Og se en Gang her, Samuel og David, hvor ujevne eders Arbejde er! Saa lidt og saa daarligh Arbejde har jeg endnu aldrig bragt til Torvs.“ — Og Resultatet blev da ogsaa, at hun den næste Dag bragte færre Penge hjem end ellers.

Da sagde Faderen: „Børn, jeg vilde lade eder gøre et Forsøg, hvis Udfald jeg kendte i Forvejen. Nu ser I Fruigten af eders Tidsning og af eders Herlighed. Dine to har forrevet de smulle Fortællinger og Sange og dermed ogsaa Frelsen fra vort Hus, og tilmed er vi bleene fattigere, end vi før var. Fortaar I nu, hvad jeg sagde eder? Hver har sin Opgave: eders Opgave er at arbejde, eders Brøders beredning at hjælpe eder, idet han flyder Huset med den Tilfredsbed, som alene gør Arbejdet let og frugtbringende.“

De seks Brødre forlod deres Fader og hdmgyede sig. Og aldrig saa

inart sad Benjamin igen i sin stille Væverstol, før han paany begyndte at synge og fortælle sine Historier, og Familien fandt igen sin tidligere Lykke og sin Velstand.

Denne Historie er ikke vanskeligt at lade. De seks Brødre er de seks Uge, og Benjamin — ja, ikke sandt? — det er den syvende Dag, som Gud har groet os, for at den skal bringe os Fred og Glæde og Arbejdskraft for de seks andre — Høiledagen, som man ikke kan stille lige ved de andre Dage, uden med det samme at sætte daglige Arbejde med Velsignelse, maa vore Sjæle være fyldt med den hellige Glæde, som kommer fra Gud, og det er det, som enhver Søndag, der bliver tilbragt efter Guds Vilje, bringer os: et herligt Forraad af denne Glæde, stort nok for den hele Uge.

„Død, hvor er din Brod?“

(1. Cor. 15, 55).

I en Samling af kristelige Fortællinger meddelte Pastor Johanne s Ba u s e n i Kropp følgende Oplevelse fra en Paafledag.

„Det var en dejlig, solklar Paafledag. Himlen hvælvede sig klar og blå over Jorden, og en yndig Foraarsluft aandede paa den hidtil saa døde Natur, saa at de grønne Spirer begyndte at mylte frem overalt. Jeg gik gennem Landskabet, som vrimlede af spaserende Høje og smaa, Børn, der foretog deres første Gangvæksler, og gamle skrøbelige Folk, der nærmede sig Graven, bade sig i det varme Solstn og frydede sig over Livet. Det var Paafste, Opflandelsesfest! Ny Opvaagen i Naturen, nyt Liv og Høje ogsaa blandt Menneskene! Al, kunde jeg blot bære noget deraf ind i Sygeværelset til den lidende Pige, som jeg agtede mig hen til!“

Det var en mærkelig Mødsætning, da jeg forlod Gaden med al dens Liv og et Djævel senere traadte ind i det stille Kammer, hvor min syge Veninde boede. Hvilken forunderlig Livs- og Livelses-historie gemte ikke disse fire Vægge!

Frederikke var Huset ældste Datter. Jeg husker endnu godt, hvoreledes hun fra Barn var vokset op til at blive en smukt, af Sundhed straalende ung Pige — sine Forældres Stolthed og Glæde. Dog — det er og bliver evig sandt, at den onde Jænde gaar omkring som en brøsende Løve, søgende, hvem han kan opsluge; og allerhøjest lyder hans Triumffang, naar det lykkes ham at fange sin fordrøvede Hælebægt ind i et ung, efter menneskelig Maaleskaf barnlig rent og uskiftigt Hjerte.

Jagen af Huset's Folk kom saa ofte ind til den syge Frederikke, som en lille, livlig Dreng. Han holdt meget af at lægge sit krøbelige Hoved i den syges Stød og lade „Søster“ (saaledes havde man lært ham at kalde hende) stryge med den udmagrede Haand frem og tilbage over hans bløde Haar. Al, det var den ubevidste Længsel efter Moder-hjertet, der bestandig paany drog Værnet hen paa denne Væds — lille Albert var Frederikes Sø, Fruigten af hendes Synd, Brodden i hendes Samvittighed! Manges en hed Taare faldt ned paa Barnets Ansigt, naar det stod og saa op paa hende, kærtegnede hende og søgte at adspredde hende med sin barnlige Smal Hvorfor? Al, hun kunde ikke gøre uest, hvad hun allerede tusinde Gange havde angret! Intet kunde tilbæste den Skam, intet bortville den Blet, hvormed hendes Liv var mærket. Og fra den Tid af, da hun havde skænket Barnet Liv, syggede hendes eget Liv hen under alvorlig Sygdom. — „Er der vel en Smerte som min Smerte?“ saaledes klagede Frederikke længe, længe, og kunden ingen Trøst fange i sit forpinte Hjerte. Men denne strenge Tid tjente til at faa hende rigtig ned i det lave og beredte Bæjen for Frelsens Budskab: „Jeg har ublættet dine Overtrædelser som en Taage og dine Synder som en Sky“. Endelig begyndte Forjættelsens Sjerner at glimte ind i hendes Sjæls Mærke, og det var nu en let, ja herlig Opgave for mig, atter og atter at vege paa dem for hende. Endnu var altfaa ikke alt tabt, nej, der aabnede sig en Udbøje: „Jesus anammer Syndere.“

Frederikke greb efter den Trøst, som den skibbrudne efter Redningsplanten; ved Troen blev den forsøffede Frelser hendes salige Gjernom, ved at se op til ham fandt hendes Sjæl Fred.

En Tid lang havde hun saaledes levet som et lykkelig Barn; men i den sidste Tid var det begyndt at blive mørkt i hendes Sjæl. Sygdommen, en Lammelse i Rygraden, stred stadigt fremad; snart kunde hun ikke gaa et Skridt mere

alene, og selv henderne nægtede mere og mere at gøre Tjeneste. Dette bekræftede den ondsjæle sig af, for isen at faa det Blytte i sin Vold, som Jesu frelsende Haand havde fravristet ham. Først havde han anlagt hende for Gud, og Hjertet var blevet saa tungt; nu anklagede han hendes Frelser hos hende, og da blev Hjertet endnu tungere. „Du har jo en Hjelper, siger du, som stæfser dig Fred — vilde det ikke være ham en let Sag at give dig din Sundhed tilbage? Lad se, om han gør det og saaledes ved den ubvortes Hjelv stadfæstet sin Synsforladelse!“ Saaledes hvælvede Hævelen hende ofte i Dret; hun gyste i sit Jndre derved og udsøfte ofte sit bekmærede Hjerte for mig, naar jeg besøgte hende. I denne Stilling havde hun faaet lige indtil den allerførste Tid; intet Opmuntringens eller Trøstens Ord vilde frugte hos hende. Ofte maatte jeg tænke paa Herrens Ord: „Min Time er endnu ikke kommen“ og bede Herren om at give den anlangede Sjæl Lys og Kraft. Og nu i Dag? —

Der sad hun, ved min Indtræden, som sædvanlig i Lænestolen ved Vinduet og rakte Haanden ud imod mig til Velsignelse. Havde Paafledagen holdt Indtog ogsaa her? Det saa saaledes ud, thi ikke bedrøvede Miner, som saa ofte tilforn, nej, et glædeligt Ansigt møbte mit Blik. „Frederikke“, spurgte jeg den syge, „ved du, at du har en opstand, levende Frelser?“ Hun nikkede: „Ja, vissefelig, her, her — i mit Hjerte er han opstanden! Og et Ord har han talt ind i min Sjæl, et Ord, som De, Hr. Pastor, allerede ofte har sagt mig, men som jeg dog aldrig til fulde har forstaaet. Men nu forstaaer jeg det; jeg ved, at jeg tør holde fast ved det; og dermed kan slukke alle den Ondes gløende Bile.“ Hvad er det for et Ord?“ spurgte jeg. „Alle Ting maa tjene dem til gode, som elste Gud.“ „Det er det lille Ord, „tjene“, som gør mig saa glad, Hr. Pastor,“ vedblev hun glad, „min Sygdom vil blive ved, det ved jeg; men den er ikke en Straf — den har Frelseren taget bort — nej, af Kærlighed har Herren givet mig Gudsdom, for at den skal tjene mig. Men hvad der tjener mig, det har jeg under Jød, det er jeg herre over. Ja, hvorfor kan jeg dog være saa glad, jaa nej, saa lykkelig midt i min Stændighed? Jo, fordi Frelseren rejrede over min Synd og Død og al jordit Mod; han skænker mine Synder, som han vandt for dem, ogsaa for mig, fordi jeg er hans Gjernom.“ Efter et Øjebliks Taarsed fortættede hun: „Tidligere har jeg admalet mig Fremtiden saa skøn, hvoreledes jeg, naar jeg igen blev rakt, stulde prijne den herre Jesus med et nyt helligt Levnet. Dog — hvad stulde jeg mere derude i den larmende Verden? Mit lille Kammer er jaa stille, og min Herres Naade, som er mig nær, gør mig jaa fattig: ogsaa i Sygdommen kan jeg ære ham ved Taalmodighed og Tro. Min Sygdom er jo netop den nærmeste Veji til Himlen — derved er jeg forvæstet, og denne Vished skal ingen Eviol og ingen Djævel mere røve fra mig.“

Paafledagen skinnede ind i Værelset og forklarede den syges bløje Træl. Og jaa i mit Hjerte blev der lyst, saa at jeg snart erkendte Guds Viddoms- og Kærlighedsstærker. „Til og tie“, løb det i min Sjæl, som forud til Apostelen Paulus. „Frederikke“, sagde jeg, „du har hørt rigtig: din Sygdom tjener dig, og jeg takker Gud, at du kan forstaa det. Men hører du især jeg lede dit Blik i Dag. Du tillige med din Videlse tjener Herren: Du maa have Lov at ubrøde Velsignelse omkring dig. Din lille Stue er Huset's Helligdom; jeg ved, at de alle her, dine Forældre og Søstene, gerne betrede den; navnlig dit Barn vil tage noget med herfra ud i Værel. Og jaa, jeg, Frederikke, lærer meget af det, som Herren gør imod din Sjæl, hvor med mig, for at meddele andre lidende det til Trøst og til Velsignelse i deres Tro.“

Den syges Dine straalende af Glæde; dog inart slog hun udmagt Blikket ned og sagde: „Se, jeg er Herrens Tjenerinde, mig se efter hans Vilje! Gerne, gerne vil jeg være syg, thi det er Lutter Naade!“

Siden hin Dag er Frederikke som forvæstet, uagtet der i det hvore ingen Forvæstning er set. Videlserne trykter hende ikke mere, Hænderne angster hende ikke mere. Det hedder ikke mere: „Jeg er nødt til at lide“, men: „Jeg saar Lov til at lide“ — hun lider nu til hans Værl, som er død og opstanden for hende. Og til ham, der har virket saa store Unber i hendes Hjerte, overlader hun ogsaa med fuld Fortrosthing sine ubvortes Angiender. — Med Tat til Gud stiles jeg den Dag fra hende. Hvem i den hele By havde fejret saa glædelig en Paafse som Frederikke?

„Ridunderlige Ting virker Herren og hans Værl i Menneskesjælen. Hver den, som erfarer dem, er mere vis derpaa end paa sin egen Tilværelse.“ Saaledes har en Gang en from Mand, Chr. S. Keller, sagt. Ja, siden den store Paafseherste er opstanden fra de døde og har bragt Liv og Uforvæstlighed for Dagen, kan der betvivling blive nyt Foraar, ogsaa i Menneskets Hjerte. Og selv om Smerte og Sygdom varer ved hermed, blæser dog hans Værl, hvorefter han vil, og stadfæstet bestandig paany Ordet:

„Se, jeg gør alle Ting nye!“